

1906-11-18

AFSENDER

Viggo Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Hillerød, Carlsberg

Arkivplacering:

Mappe 28 nr. 8a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Bevare

Karlsberg. Kolloid

18. Decbr. 1906.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 28 Nr. 8A

Kære Jakob!

Du er en lykkelig Mand! Og jeg tror du
føler det - eller var du det heller ikke.

Det skribelige Kælskab har ikke blot
hædet sig godt, men nu da du har læst
at kaldet Aarhundrets, har du begyndt

Værk stors i Omfang end nogen anden
dansk Mater, stors i Indhold og Dybde
og kulturel Vindom end nogen anden
dansk-maskeoverdret nogen anden
Mater i vor Dage evend at gøre det.

Og deri har du haft Lykke til
med Kraft og Enighed at i dine ^(i dine) ~~ore~~
Guds Herlighed og Naade, i Fag
med den danske Kristendoms
Væsen, i Slag med vor herlige
Salvsaugens Tone, paa en
faldelig Vis. Og forinden det er

Jeg vil gerne sige at jeg er glad og stolt over at jeg har været med til at gøre det. Og jeg har været med til at gøre det. Og jeg har været med til at gøre det.

Værk, hvort der er en stykket ved
Fadrenes Tro og Behændelse og
der danske Menigheds Vidnesbygd
i sine egne dage, har Gud gjort
og den Lykke i mange skønne
Værker at fyldt dit Fælle med
friske herlige Truster, vakkert ~~for~~ det
egne Jord, saa at i dy er i pæne
Maal det Haab paa Lykke til at opfyldes
som vor Fædre vander om en fritvillig
Kraftig falkelig Kunst. Et talte
jo med om national Kunst,
men Meningerne var dog nok alle
vel: falkelig - d. v. s. den af
Folkets Aand rindende og med
dens ^{Kraft} vakkert Lygt og Evne til at
tale bredt og menneskeligt,
kraftigt og søvnt, klokt og
enfaerdigt paa samme Tid, saa
at Kunsten Kunsten bliver Livets
Tjener og glæde Keraed og stemme

Mennekens Sind til Gæds og løft
Et med en sind Læftelse til at leve
og viske og takke for Livet.

Men naar du har været et uaa
højt her, højere end dykket, saa véd
du, at med aldrig saa stor Evner, ild
det ikke værd Lykkens dy, om du ikke havde
Kendet saa dybt og følt dy som
Guds Redskab. Og den gamle Ydmyg-
hed, den sunde og Ydmyghed,
fæder Frimodighed. Og uden disse
kender du aldrig kan udvirket, hvad
du har. Mange lykkelige Ting har vidne-
et kendt, - din gode Afstemning, de
udmærkede kulturelle Traditioner
din opvartning, tidlig Vaer til Færd
og Tænkning, økonomisk Rygtid,
almindelig Agtelse og Gæds over
din Evner og din Billeder
pa. Hovederne af, og siden en
velsiget Hæst, I lykkelige Familien
til dig herlig Fælle Børn, som alle

viste dig Guds Velignelse ^{maatte} og ^{opmuntre} dig til
kraftig Virksomhed. Men allegerend kunde
du ikke have gjort, hvad du har, om du ikke
havde haft dig selv den lykkelige Gave
som ogsaa ved at kvalde for Gud; primadig
Tilbed til Luce Evner og den Over-
visnings Agthed og Berettigelse og
til Guds Varetægt. Du har arbejdet
vældigt og vant streng, Kravene
til dig selv, - hvordan skulde sandaars
Resultater gleses ogsaa fremkomme.
Men du har alleet arbejdet med godt
Mod og en vandy Selvfølelse. Du
har haft alle lykkelige usammenfald
i Sandt, det vil sige imod dit Maal
sigende, som ikke lader sig forstyrre
og du har vant skaalet for det, man
kalder Malenkræfter, Supremende
Brod i Spælen, som fortvinder over
sin Afmægt og ingen Tilbed har
til egen Kraft - noget som vil være en
for en del Maagel paa Tilbed til Gud,
men dog ogsaa er nøje samværet med
det medfødte Temperament.

Men hvad du raader, kan faaet du
Lykke at væn for mangs- og pleskaanden
som Falk vænner sig til det sønne
Sprog, den ikke er saa lig til for enhver,
endda det videly er ægt falkulyk

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 28 Nr. 85

(grüentlig var jo til Exempel tvæd
en Falkulyk ikke heller til at
gaa til), vil den skan, som
bliver dig taknemlig, vaxe og om-
Jatte Falken - det her du p i
endnu fælden Maal væn for
den Navn og for din Væner,
som er lykkelige over at kunde
dig og se et Stykke af dit rigt Hjerte.
Skul vel hver for sig bringe dig sin
Tale paa Jærskelleg Maade i dag.
Jy pinner her paa at rigt lide af
hvad jø hænger til, og det er mig
en Sorg ikke at væn rask nok til
at kunne væn i blandt Eder. dog
en Traa Kædegt haardt til tænt.

Jy vil ikke skjule for dig kan Jærskelleg

at der har været Tinner, hvorefter jeg ved
Ord af Dig har været grænset forbragt.
Jeg har ofte ved Kritiken af Dig om min
smaa Ting, som jeg jo ikke regner for
noget ved Siden af Dine, faaet det Indtryk,
som vist egentlig ikke var Din Mening,
men som jeg umiddelbar kunde uddrage mig
Fudhykket af - at du fandt, jeg mistvished
mine Evner, vandsøgteds det Sund, hvad
gav mig, at jeg ikke blot gjordes forfæ-
lde Ting men skette, foragtelige.
saa jeg (rygget og forfængt
maaske) til det ganske mistvished
om min Evne til at se sandt og
naturligt, mistvished om min
egen Redelighed og Ægthed, hvilket
der jo ogsaa altid kan være Grund til
at passe paa, da Løgn og Forfængelighed
er alle i Rødet baarne; men
inden et vist Kvantum ^(frisk) Selvtillid
kan man ikke arbejde med Lyd og Kraft.

Jejlen har sikkerhed vandt min, baade
naar du havde Red og naar jeg misforstod
dig. Den gods Kærlige Mening har jeg
aldrig et Sekund tvivlet om, og Aarum
Løb har jeg ogsaa indseet, at den natur-
lige is baade havde en kærly og rigtig
Mening, men baade havde den samme
Tidens en noget kaudet og Maade at
udtrykke sig paa, og at den egen sinde
Natur ikke af sig selv kunde formene
hvor saerbar en sygelig, paa Forhaand
forknyet, Natur kunde være.
Alt dette - som er blevet for langt
her - skulde kun med for at
min Tak til dig kunde være
helt ud sandt. Thi hvad er
vel de mørke Tinner, der herred
er forvaldt? - (og som jeg har været
en Virtuosi at skaffe mig selv)
De har maaske dog været af adskillig
Værd for mig, og er jo for indtil at
sige imod den Udvikling jeg igen

dig - baade gennem den Person og den
Arbejder - har modtaget. Og for
det Fjærlig, den Sjæl - elskende
Uen - som jeg i mellemstunder
har faaet og ikke mindst, de yngre
Dage, da jeg var men sammen med
dig, kan jeg aldrig være dig taknemlig
nok. At her alle Dage været mig
en Stæthed at du har kaldet mig din
Uen og at ogsaa Agnete, som jeg
allid har elsket og beundret, har gjort
lige saa. Og skøndt som Uj - ofte
lang Tid er blevet skiltet og jeg
inderlig taknemlig ved at mærke
at naar vi mødes er der dog den samme
Forsaaelse i mellem os som før, og
at Fjærlig har haft mig ene udenfor
Slagten iblandt jer. Dog har roen
og glædet mig meget.

God vellykke til de kommende
Aar for jer og jeres Hus og Gud
giver dig Besøget til - efter den forfærdige
Hjælp, aller at arbejde og udrette noget

dygtigt, som du kan se det i det Følgende. Den samme
Fryd. For det vil jeg sig. Dig elskende Uen, at sammen Tiden bringer den med
Hjælp. Det skal være i Tiden og mange andre. Skriv Tale og Tænk. Du kan
1890.